

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE LEJR- SKOLEN

BOG 2 · FLUGTEN TIL CAMP A
EN ZOMBIE-JÆGER-HISTORIE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★



Kapitel 1: På mission

(NOAM FORTÆLLER)

Vi er på vej ned til politistationen for at hente hjælp, mens min søster Esra og resten af vores klasse – eller resterne af den – er blevet på lejrskolen og venter på, at vi kommer tilbage med hjælp. Jeg kan stadig ikke helt fatte, hvad der er sket. Siden vi så den første zombie i skoven, er lejrturen blevet forvandlet til et kaos af død.

Solen kaster sine sidste stråler ind mellem træerne og forvandler skovbunden til et virvar af skygger. Fuglene er holdt op med at synge, og de eneste lyde, vi kan høre, er Macs fløjten og vores fodtrin i skovbunden.

”Er du sikker på, at det er en god idé at fløjte?” spørger jeg.

”Ja, ellers ville jeg jo ikke gøre det, vel?” siger Mac på sin sædvanlige provokerende facon. Var det ikke, fordi vi var i livsfare, ville vi helt sikkert snart begynde at slås.



”Jeg tænkte bare, at zombierne måske hører det,” siger jeg surt.

”Så lad dem høre det,” siger Mac. ”De hører nok også dit brok og dine slæbende fodtrin. Og jeg bliver i hvert fald sindssyg, hvis vi skal gå i tavshed hele vejen derned.”

”Hold nu op,” siger Rasmus. ”Hvis I har lyst til at slås, kan I så ikke gemme lidt af det til zombierne?”

”Det er lettere sagt end gjort,” mumler jeg.

”Glem ikke, hvem der reddede dit liv!” siger Mac.

”Ja, hvorfor gjorde du egentlig det?” spørger jeg. Det var nok det sidste, jeg havde forventet af ham.

”Fordi jeg tænkte, at du jo nok er den, der ved mest om, hvad der foregår. Det var jo dig, der lokkede zombierne herhen. Hvad skete der egentlig ude i skoven?”

Nu kigger Rasmus også nysgerrigt på mig. Alt har været så kaotisk, så jeg har slet ikke før nu haft mulighed for at fortælle nogen om detaljerne. De andre hørte mig bare råbe ”zombie”, da jeg kom tilbage sammen med Esra.

Langsomt fortæller jeg, hvordan Steffen og jeg blev overfaldet. Det vender sig i mig, da jeg tænker på, hvordan zombien åd Steffen.

”Du flygtede altså op i et træ?” siger Mac, da jeg er færdig med at fortælle.

Jeg nikker.

”Men kan du ikke kampsport? Er det ikke det, du altid blærer dig med?”

”Jeg troede, det var en god idé at klatre op i træet,” siger jeg. Jeg kan ikke lide at indrømme, at jeg klatrede op i træet, fordi jeg var gået i panik.

Vi nærmer os udkanten af skoven. Det er så mørkt nu, at vi må tænde vores lygter for at kunne se, hvor vi går. Da vi træder ud af skoven og kigger ind mod den lille by, bliver vi mødt af et forfærdeligt syn.

Der er døde overalt. Blod og knogler ligger spredt på gaderne. Vinduerne i husene er smadret, og dørene er slået ind. Der virker tomt og forladt, og der er ikke et eneste menneske at se.

”Politistationen er dernede,” siger Rasmus.

Vi fortsætter ned ad vejen.

”Bilerne er væk,” siger Mac og peger rundt omkring sig. ”Folk må være kørt deres vej.”

”De er vel taget hjem til deres familier,” siger jeg og kommer til at tænke på mor og far. Mon også de er på vej til lejrskolen for at finde mig og Esra?

Politistationen er ikke særlig stor. Den ligner mest af alt et lille skur, men vi er jo også langt ude på landet.

”Den ser lukket ud,” siger Mac.

”Lad os prøve at banke på,” siger Rasmus.

Han banker på døren, men der sker ikke noget. Så tager han i håndtaget, og døren glider op.

”Hallo,” siger Rasmus. Men vi bliver kun mødt af mørke.

Vi træder ind ad døren. Jeg finder en kontakt på væggen og tænder lyset. Det flakker. Jeg ser en mand stå midt i rummet.



Lyset giver genskær i hans politiskilt.

”Hallo, vi ville ...” Jeg når ikke at sige mere.

Manden har vendt sig mod os, og først nu ser jeg, at hans uniform er gennemvædet af blod. Han ser på os med vilde øjne og giver sig til at klapre med tænderne.

”Zombie!” skriger jeg.





Kapitel 2: På vagt

(ESRA FORTÆLLER)

Jeg står og holder vagt sammen med Hassan, Cecilie og William. Hvert øjeblik kan der komme en zombie. Vi har spredt os ud, så vi kan holde øje med lejrskolen fra alle sider. Lige nu ville jeg ønske, at lejrskolen lå på en åben mark og ikke midt i en mørk skov. Jeg har en lygte i hånden. Mørket kommer krybende mod os, og den lille lyskegle kæmper en forgæves kamp mod det. Jeg synes hele tiden, jeg ser eller hører noget. Men der er intet.

Jeg tænker på min bror Noam. Han er på vej ned til politistationen sammen med Rasmus og Mac. Jeg håber, de snart kommer tilbage.

”Der kommer nogen!” Det giver et sæt i mig, da jeg hører Cecilies råb.

Jeg løber hen til hende. Bare det er Noam!

Hassan og William løber også over til Cecilie. Snart står vi alle fire ved siden af hinanden med vores lygters

lyskegler rettet mod skoven og den skikkelse, der er på vej ud derfra.

”Hvem der?” råber Hassan.

Vi venter. Der kommer ikke noget svar. Jeg hæver lyskeglen, så den rammer skikkelsen i ansigtet.

”Det er Anders,” siger Cecilie.

”Det er ikke Anders længere,” siger jeg og retter lyset mod det store kødsår på hans hals.

Så hører vi mere puslen. Nu kommer Thor op på siden af Anders. Endnu en fra klassen. Men det er også kun Thors krop, der er vendt tilbage. Han er død – præcis som Mac havde sagt, at han var. Og nu har vi to zombier at kæmpe mod!

